

Fran Albrecht:

Spomini.

Nad gajem tam daljnim spominov nebroj,
odetih v mrak moje duše, nocoj
pojo žalujoče molitve.

Kot vâse začaran srebrni smeh
mesečine se koplje v zelenih valeh
topolov, ki težko zvenijo.

Sen spečih vodâ sred pokojnih trat
še mojo utrinja mladost, ko takrat . . .
O, zeleni in veli spomini!

To bilo je v maju: somrak je dehtel,
tih veter je vel, val vod je šumel
poskočne valčke ljubezni.

In v tvojih deviško-sinjih očeh
se kopal je mojega srca smeh,
tvoji črni lasje so goreli.

Tvoji črni lasje so se zlili po tleh
— goreči valovi — krog naju dveh
pod mračnim, meniškim topolom. — —

Da, mračni, meniški topoli okrog
so peli svečano: „O mladi bog
pomladi, ime ti je ljubezen . . .“

